

Chương 6

Đắm Say

Ngủ dậy có hơi muộn, khi tôi tới Lạc Ngọc Phường, mặt trời đã lên cao. Cô đang xem Lý Nghiên dạy mấy tiểu nha đầu múa, thấy tôi liếc sang một cái, nói: “Nếu muội còn không xuất hiện, ta đang định đi báo quan.”

Tôi không đáp lại lời chị, lẳng lặng ngồi xuống, nhìn kỹ động tác múa của Lý Nghiên. cô ấy khoanh chân ngồi dưới đất, chỉ thỉnh thoảng mở miệng chỉ dẫn mấy tiểu nha đầu vài câu về kỹ thuật múa, làm mẫu tùy ý mấy điệu, tay ngọc lượn vòng, ánh mắt quyến rũ.

Cô thấp giọng nói: “Chừng nào thì muội cho cô ấy lên sân khấu, căn bản không cần mảnh lối gì, ngược lại còn liên lụy tới cô ấy, chỉ cần một mình cô ấy là được rồi, nếu phối hợp với tiếng đàn của Lý sư phụ, đó thật sự là...”

Tôi cắt ngang lời chị, nói: “Từ nhỏ tỳ đã tập luyện ca múa, cũng từng là người nổi tiếng trong thành Trường An, không cảm thấy là trong động tác của Lý Nghiên có một điểm khác thường rất nhỏ hay sao?”

Cô gật đầu nói: “Không sai! Ta còn quan sát mấy động tác nhỏ nhất của cô ấy khi múa, cô ấy dường như mang vũ điệu Tây Vực dung hợp trong vũ đạo của mình, chỗ thì uyển chuyển hàm súc, chỗ lại mơ hồ thấy được sôi động dâng trào. Đặc biệt ánh mắt của cô ấy, ta từng thấy vũ nữ Tây Vực khiêu vũ, ánh mắt nhiệt tình khiêu khích, câu dẫn hèn phách người khác, nhưng đối với chúng ta mà nói lại là rất lỗ mãng, vũ nữ chân chính khinh thường không làm. Nhưng Lý Nghiên lại làm được, quyến rũ mà không phô, ánh mắt lấp lánh tựa sao, muốn ẩn giấu nhưng lại lộ ra, làm cho người khác tâm loạn thần mê, cô ấy lại vẫn thanh cao chẳng nhiễm bụi trần như cũ.”

Mấy tiểu nha đầu hành lễ tạ ơn với Lý Nghiên xong, lục tục giải tán, khi đi qua chúng tôi, đều nhẹ bước chân, im lặng hành một lễ. Lý Nghiên quay sang tôi cúi người, ngồi xuống đối diện với chúng tôi:

“Thế này đã được xếp đầu bảng chưa?”

Tôi cười không trả lời câu hỏi của cô ấy, nghiêng đầu nói với Cô: “Cần nhờ tỳ làm một chuyện nghiêm chỉnh đây. Tỳ thu thập một số thông tin về tình hình các phường ca múa trước kia Thạch Thuyền đã buông tay, và cả gần đây đã bỏ xuống nữa, càng tỉ mỉ càng tốt. À, còn cả những điều tỳ thấy không vừa mắt nữa, cả oán hận chất chứa nữa cũng thu thập hết cả lại.”

Cô cười nói: “Nha đầu giỏi, thật sự là không làm ta thất vọng. Ta đã cân nhắc mấy ngày rồi, chuyện này ta phân phó người đi làm, chỉ là tiền kiếm ở đâu thôi?”

Tôi nói: “Tính cả Lạc Ngọc Phường, muội định mua bốn nhà, trong tay chúng ta đã có tiền mua được hai nhà, còn lại muội sẽ nghĩ cách.”

Cô vẻ mặt nghi hoặc, nhưng không cũng không hỏi nhiều, chỉ vội vã đi khỏi.

Lý Nghiên cười nhìn tôi, gật gật đầu nói: “Không vội vàng, không nóng nảy, làm đâu chắc đấy, cô nói cô là tri âm của ta, nhưng thật ra ta có chút ngưng ngừng không dám nhận. Chỉ cần cô muốn, phường ca múa trong thành Trường An này sớm hay muộn cũng là thiên hạ của cô.”

Tôi cười mỉm nói: “Người nên xấu hổ là ta, phường ca múa trong Trường An chỉ sợ cô còn chẳng để vào mắt.”

Lý Nghiên nói: “Lần đầu khi nghe nói tới vở ca múa của cô, ta phỏng đoán rằng cô là người có tâm muốn dựa rông ý phượng, tâm tư nhạy bén, giỏi sử dụng tình thế, hiện tại mới biết được cô chỉ thực sự muốn làm ăn, những việc khác cùng lắm chỉ là cô muốn trợ lực cho việc làm ăn của mình mà thôi. Những cô gái bước vào nghề này, bất kể trong lòng thực sự thích hay không ca múa, mục đích cuối cùng đều là hy vọng thoát khỏi số phận của mình, nhưng cô lại rất vui vẻ nhiệt thành mà làm, rốt cuộc là cô muốn gì?”

Tôi nói: “Không hề phức tạp giống như cô nghĩ đâu. Ta là người không có gì vương bận, cũng không có mong muốn quyền lợi phú quý, trừ phi quyền lợi phú quý có thể làm cho ta hạnh phúc, nếu không núi vàng núi bạc có lẽ cũng chỉ coi như một mảnh trăng tròn trong đại mạc thôi. Khi ta làm việc tâm tư vô cùng kỳ quái, thủ đoạn thì chỗ nào cũng có thể dùng, nhưng mong muốn cũng rất đơn giản, ta chỉ muốn trong lòng mình thấy vui vẻ, muốn người mà mình quan tâm cũng được vui vẻ. Nếu ở thành Trường An không vui, có lẽ ngày nào đó ta mệt mỏi sẽ quay về Tây Vực.”

Lý Nghiên nhìn tôi nói: “Dường như cô là một người không có gì ràng buộc, giống như chim ưng trên bầu trời, nơi cô bay lượn hẳn phải là Tây Vực, thành Trường An có lẽ cũng không thích hợp với cô.”

Tôi cười nhìn cô ấy hỏi: “Cô đã từng tới Tây Vực sao? Dường như cũng rất thích?”

Lý Nghiên tươi cười xinh đẹp, nói: “Thật ra thì rất muốn đi, chỉ là không được. Nhưng từ nhỏ đã nghe phụ thân kể rất nhiều chuyện về Tây Vực.”

Cô vẻ mặt vừa vui mừng vừa lo âu, vội vàng chạy vào, tôi cười trêu chị: “Người vô cùng chú trọng tới dáng vẻ hôm nay sao lại không quan tâm gì tới hình tượng như thế? Nha đầu bị tỷ dạy dỗ nên cười trộm.”

Cô nói: “Hiện tại không có thời gian đâu mà so đo với muội, gia nô của công chúa Bình Dương vừa tới, phân phó chúng ta chuẩn bị cẩn thận, một lát nữa công chúa sẽ tới.”

Tôi “A” một tiếng, thờ ơ nói: “Chuẩn bị như thế nào, muốn chúng ta đều tới cửa quỳ nghênh đón sao? Miệng hô ba câu “Thiên tuế, thiên tuế, thiên thiên tuế.”

Cô kéo tôi đứng lên, “Muội nhanh đứng lên, ta đã lệnh nha đầu chuẩn bị quần áo, trang sức, nhanh chóng đi trang điểm đi.”

Tôi bị Cô cưỡng ép nhanh chóng lôi ra ngoài, chỉ có thể lắc lắc đầu nói với Lý Nghiên: “Cô về mời Lý sư phụ cũng chuẩn bị một chút.”

Ánh mắt Lý Nghiên sáng lên.

Tôi nhìn một đồng trang sức bày trên mặt bàn, kêu lên: “Cần dùng búi tóc giả sao? Còn thêm cả đồng vàng vàng, bạc bạc, ngọc ngọc này, muội còn bước đi được sao?”

Cô chẳng buồn để ý tới tôi, phân phó mấy nha đầu và vú già xuất ra toàn bộ bản lĩnh chải đầu cho tôi. Vú già cầm chiếc lược dây có thấm tinh dầu hoa chải tóc cho tôi, quần từng vòng thật chặt, tôi đau, lông mày và mắt nhú chặt lại thành một đường.

Vú già mặt mũi hiền lành giải thích với tôi: “Búi tóc chặt một chút tinh dầu chải trên tóc mới bóng lên được, tóc mới không bị rối.”

Tôi lại cảm thấy gương mặt bà ấy rất dữ tợn, hít vào một ngụm khí lạnh nói: “Nhanh lên đi! Giết người cùng lắm chỉ là đầu rơi xuống đất, các người thế này sao gọi là chải đầu, quả thực có thể liệt vào khổ hình.”

Cô nói: “Ta đi mời tất cả khách khứa về, tiện thể sai người quét tước phòng ở, đổi màn che, đốt một ít huân hương.” Nói xong đã đi ra ngoài.

Tôi vội vàng bảo bà vú già dừng lại một chút, “Tỷ định nói với khách như thế nào?”

Cô nói: “Cái này có gì là khó nói, cứ nói công chúa đến, một là nâng cao thanh danh của chúng ta, hai là bất kể họ là ai cũng không dám có dị nghị gì khác.”

Tôi nói: “Không được, tỷ tìm một lý do thỏa đáng để bọn họ đi về, tiền hôm nay trả hết lại cho họ, sau đó đồng ý là lần sau bọn họ đến phò, đều được miễn phí.”

Cô nhú mày, tôi nói: “Tiếc món tiền nhỏ, không thể nào kiếm được món tiền lớn. Chúng ta đương nhiên muốn dựa vào thế lực của công chúa, nhưng

không thể dựa vào như thế, có chút ý thế hiếp người, sợ là tới tai công chúa không phải là chuyện tốt.”

Cô cười nói: “Được. Nghe theo lời muội.” Lúc gần đi lại nói với bà vú già, “Chải cẩn thận, ta đi một lát rồi quay lại.”

Một bà vú già, ba nha đầu, mất thời gian ăn một bữa cơm mới có thể búi xong tóc cho tôi. Sau đó lại giúp tôi mặc bộ y phục cô đã chuẩn bị sẵn.

“Váy dài nối với đai lưng, ống tay rộng nối cùng xiêm y. Tóc đen đính ngọc lam điện, tóc mây phơ phát cài trâm đồi mồi. Tay trắng nõn đeo vòng hoa bạc, vòng ngọc rung theo nhịp cổ tay. Chân thon mang hài chân châu...”

Tôi thì thảo tự nói, có lẽ tôi đích thật là một kẻ tầm thường, đã bị phục trang sang trọng này làm cho đầu váng mắt hoa. Cô nói nên phải thế, tôi hoài nghi là chị đã đem toàn bộ gia sản của mình đặt lên người tôi rồi.

Tôi vô lực nói: “Có thể đi chưa? Tỳ để cho muội nghĩ xem khi gặp công chúa nên nói gì...”

Đang đánh giá tôi một lượt từ trên xuống dưới, Cô kêu lên một tiếng sợ hãi, chỉ vào lỗ tai tôi quát, “Tháo xuống!”

Tôi sờ soạng hai lỗ tai, là sợi dây có đính thêm hai hạt vòng bạc, lập tức nghe lời tháo xuống. Cô tìm tới tìm lui trong hộp trang sức của chị, lấy ra một đôi hoa tai bằng vàng có điểm những bông hoa bằng ngọc xanh nặng trĩu trịch. Xem ra còn phải thêm một câu: “Dưới tai đôi hoa tai lớn.” nữa.

Cô tự mình đeo cho tôi, vừa đeo vừa lải nhải nói: “Nữ trang là thứ duy nhất hoàn toàn thuộc về phụ nữ, chúng ta chỉ có thể thực sự dựa vào chúng nó, nhan sắc của mỹ nhân là ân cho nam tử, muội hiện giờ thấy thế nào?”

Tôi chỉ biết gạt đầu, chị còn muốn nhìn kỹ tôi một lần, tôi vội vàng chạy bước nhỏ trốn khỏi ma chướng của chị. Sau khi trong lòng ổn định lại, chợt thấy trang phục như thế có chút không ổn, lại nghĩ lại, quên đi, tốn mất bao nhiêu thời gian như vậy, công chúa hẳn là đã tới rồi, không còn thời gian để cho tôi trang điểm lại lần nữa.

Bên trong phòng, người giúp việc đều đã tránh đi, tôi đứng ở cửa, im lặng chờ người phụ nữ một tay thúc đẩy gia tộc Vệ thị nổi lên, để Trần hoàng hậu bị phế.

Trần A Kiều, hoàng hậu đầu tiên của Hán Vũ Đế. Nếu lần trước tớ chưa chú thích thì giờ chú thích nhé, công chúa Bình Dương là chị của Hán Vũ Đế.

Xa liền của công chúa dừng ở trước cửa, lập tức có hai thị nữ chừng mười bảy, mười tám tuổi xuống xe, tôi khom người hành lễ. Hai người họ nhìn thấy

trang phục của tôi, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, rồi lập tức lại hiện vẻ hài lòng, mỉm cười với tôi. Xem ra phương pháp của Cô đúng rồi, người cứ theo trang phục của nhau mà đối xử.

Hai thị nữ đỡ công chúa xuống xe, công chúa Bình Dương mặc một bộ y phục sang trọng đứng ở trước mặt tôi. Nơi chân mày, khoe mắt đã có chút dấu vết của thời gian, nhưng dáng vẻ vẫn còn rất xinh đẹp lộng lẫy, khí chất ung dung tao nhã.

Người dịu dàng nói: “Đứng lên đi! Hôm nay bản cung chỉ đến để xem ca múa.”

Tôi dập đầu xong, đứng dậy dẫn đường, cung kính nói: “Đã đặc biệt chuẩn bị một phòng yên tĩnh, vở ca múa cũng đang cung kính đợi công chúa.”

Phương Như, Thu Hương nhìn thấy công chúa rất câu nệ, khi công chúa ban cho hai người họ được ngồi, cả hai do dự nhìn về phía tôi, tôi khẽ gật đầu, hai người mới ngồi xuống. Lý Diên Niên thái độ đúng mực, cung kính hành lễ, thản nhiên ngồi xuống, công chúa không khỏi liếc nhìn hắn mấy lần, tôi lập tức nói: “Đây là nhạc sư gảy đàn cầm, họ Lý tên Diên Niên.”

Công chúa gật đầu nói: “Bắt đầu đi!”

Tôi nói: “Vở ca múa này có phần dài, ngày thường chúng tôi phải chia ra làm mấy ngày mới diễn xong, không biết ý công chúa là xem từ đầu, hay là chỉ định xem một màn thôi?”

Công chúa Bình Dương nhìn thấy Phương Như và Thu Hương đã đứng lên, nói: “Vây chọn đoạn sở trường nhất của các ngươi diễn đi.”

Phương Như và Thu Hương vội hành lễ đáp vâng.

Thu Hương diễn trước, là một màn tướng quân khi chinh chiến ở Tây Vực, dưới ánh trăng một mình bồi hồi, nhớ tới công chúa. Thu Hương diễn văn quả thực là giỏi hơn diễn võ rất nhiều, mà tiếng đàn của Lý Diên Niên càng lúc càng có sắc thái.

Đây là lần đầu tiên tôi lệnh Lý Diên Niên đàn một khúc cho khách, hơn nữa đặc biệt dùng độc tấu, bởi vì tài nghệ của hắn, cả Lạc Ngọc Phường không ai có thể cùng hợp tấu.

Từng khúc nhớ nhung, từng tiếng đậm tình, sa trường lúc bi tráng, lúc uyên chuyển tình nữ nhi, đối lập với nhau, lại tương trợ lẫn nhau. Thu Hương được tiếng đàn dẫn dắt, diễn vượt xa trình độ ngày thường của cô ấy.

Phương Như và Thu Hương hợp xướng một màn đưa tiễn, màn này Phương Như diễn vốn rất sâu sắc, còn thêm cả tiếng đàn của Lý Diên Niên, hai thị nữ

đứng hai bên công chúa viền mắt đều co chút đỏ lên. Về mặt công chúa cũng hơi có chút ngẩn ra.

Phương Như và Thu Hương còn chưa diễn xong, cửa đã bị một người mở ra, người hầu của công chúa nói: “Hoắc thiếu gia cầu kiến công chúa.”

Hắn còn chưa nói xong, Hoắc Khứ Bệnh đã đĩnh đạc bước vào, công chúa cười nói: “Tính tình cháu vẫn nóng nảy như vậy, bị cậu cháu thấy lại giáo huấn cháu thôi.”

Hoắc Khứ Bệnh tùy ý hành một lễ, cười ngồi vào phía dưới công chúa, “Cậu nói là chuyện của cậu, cháu làm là việc của cháu, thật sự mà phiền quá, tránh đi cũng dễ thôi.”

Công chúa nói: “Tránh đi? Bao lâu rồi cháu không tới thỉnh an cậu cháu? Sao ta nhớ là từ lễ mừng năm mới năm ngoái cháu tới bái, hằng ngày đều chọn khi cậu cháu không ở nhà mới tới, cũng đã gần nửa năm rồi, tốt xấu gì cũng là người một nhà, cháu...”

Hoắc Khứ Bệnh vội chắp tay vái công chúa lia lịa, “Mợ công chúa tốt bụng của cháu ơi, người tha cho đứa cháu này đi! Tiên cung bị hoàng hậu nương nương nói, sao mà cả mợ luôn luôn tốt với cháu cũng bắt đầu nói cháu? Sau này cháu cũng không dám tới phủ công chúa nữa.”

Công chúa lắc đầu, tiếp tục nghe hát.

Công chúa quay đầu đi, mặt Hoắc Khứ Bệnh lập tức chuyển từ tháng ba mùa xuân thành mùa đông khắc nghiệt, lạnh mặt nhìn tôi từ đầu đến chân một lần, cuối cùng hung hăng trừng mắt với tôi.

Tôi vờ như không phát hiện, nghiêng đầu nhìn về phía mấy người Phương Như, ánh mắt hắn lại không dời đi. Thật không dễ dàng Phương Như mới hát xong, ba người Phương Như, Thu Hương, Lý Diên Niên đều quỳ gối phía dưới chờ công chúa lên tiếng, ánh mắt hắn mới dời đi.

“Diễn rất tốt, tiếng đàn cũng rất hay, nhưng mà bản cung không hy vọng màn ca múa này tiếp tục diễn nữa.”

Phương Như, Thu Hương nghe vậy, mặt lập tức tái nhợt. Công chúa nhìn về phía tôi, tôi vội vàng đứng dậy quỳ trước mặt công chúa dập đầu, “Dân nữ kính cẩn tuân theo chỉ dụ của công chúa.”

Công chúa cười gật đầu, phất tay cho mấy người Phương Như lui ra. Người quan sát tôi tỉ mỉ, gật đầu khen: “Thật là một cô gái hoa dung nguyệt mạo, lại còn có tâm can của Bỉ Kiên, cũng coi như có dũng có mưu...”

Hoắc Khứ Bệnh đứng dậy bước lên mấy bước, cũng quỳ gối song song với tôi trước mặt công chúa, cắt ngang lời công chúa, “Khứ Bệnh xin thỉnh tội với công chúa.”

Nói xong lời thỉnh tội, vẻ mặt vẫn rất là thờ ơ. Công chúa kinh ngạc cười nói: “Cháu cũng phạm sai lầm sao? Các người ra ngoài xem hôm nay có phải mặt trời lặn ở đằng Đông hay không?”

Hai thị nữ hành lễ đáp vâng, cúi đầu rời khỏi phòng.

“Việc này kê ra rất dài, còn phải kê từ đoạn Khứ Bệnh lần đầu quen biết vị Kim cô nương này...” Hoắc Khứ Bệnh vừa nói, vừa nắm lấy tay tôi dưới ống tay áo.

Y phục của Hán triều chú trọng tay áo dài rộng, khi chúng tôi thả tay quỳ xuống, ống tay áo của hai chúng tôi chồng lên nhau, vừa hay tiện cho hắn làm thế. Khi tôi kinh ngạc phát hiện, hắn đã chạm tới ngón tay tôi, tôi lập tức cong ngón giữa khẽ đâm vào huyết Khúc trì của hắn. Hắn cười nói chuyện với công chúa, nhưng tay cũng phản ứng rất nhanh, tránh đi ngón giữa của tôi, trong chớp mắt lòng bàn tay đè tay tôi xuống, sau đó lập tức khép lại, nắm chặt tay tôi trong tay hắn.

Hắn ra vẻ đắc ý, nghiêng đầu liếc mắt nhìn tôi cười, rồi nhẹ tay véo tay tôi. Tôi ngẩng đầu nhìn công chúa, thấy bà vẫn đang chăm chú lắng nghe, mắt nhìn Hoắc Khứ Bệnh không chớp, tựa như bà cũng đang bị sa tặc tấn công, sống chết cách nhau gang tấc vậy.

Tôi lấy hết sức lực muốn nhẹ nhàng rút tay ra khỏi tay hắn, hắn đang nói thì hơi ngừng lại, nghiêng đầu nhìn tôi với vẻ khó chịu.

Tôi vẫn cúi đầu quỳ không nhúc nhích, nhưng lại từ từ bấm móng tay vào lòng bàn tay hắn, vì nghe theo lời Hồng cô, bây giờ tôi có ba ngón tay để móng dài. Thấy hắn cúi đầu chau mày, tôi nhếch miệng mỉm cười, để xem người nhịn đau được bao lâu.

“... nhưng bọn con bị lạc đường, giữa sa mạc vừa không có nước uống lại không biết đường, đến lúc cầm chắc chín phần chết một phần sống thì... ai da!” Hắn đột nhiên hét lên thảm thiết, công chúa đang tập trung nghe chuyện, bị tiếng hét làm cho giật nảy cả mình, tôi cũng giật thót, tay run bần bật, chăm chú nhìn công chúa, không dám làm gì nữa.

Công chúa kinh ngạc hỏi: “Sao thế?”

Hoắc Khứ Bệnh vẫn khẳng khẳng giữ tay tôi không buông ra: “Cảm giác hình như vừa bị một con bọ cạp tâm địa hiểm độc cắn ạ?”

Thấy công chúa kinh hãi đứng lên, tôi vội nói: “Trong phòng này đã xông hương, trước khi công chúa đến cũng đã dọn dẹp cẩn thận, tuyệt đối không thể có bất kỳ sâu bọ gì.”

Sắc mặt công chúa vẫn đầy vẻ sợ hãi, chùng như muốn đứng dậy. Tôi đành liếc nhìn Hoắc Khứ Bệnh cầu viện, tay nhéo nhẹ tay của hắn.

Hoắc Khứ Bệnh cười nói: “À! Vừa xem kỹ lại rồi, hóa ra con không cẩn thận bị cái móc ở thắt lưng chà vào thôi.”

Gương mặt công chúa liền giãn ra, cười cười nhìn hắn: “Chân tay lóng ngóng, chẳng hiểu con giống ai nữa. Chuyện về sau thế nào?”

Hoắc Khứ Bệnh tiếp tục kể chuyện, trong khi tôi tức sôi lên chỉ muốn cầu hắn một phát nữa, nhưng ngón tay vừa định bấm xuống, hắn đã lập tức hét to: “Rắn độc.”

Tôi giật mình vội ngưng lại.

Công chúa đầy nghi hoặc hỏi: “Cái gì?”

Hắn thản nhiên trả lời: “Trong sa mạc có không ít rắn độc, kiến độc, ong độc, mà chúng lại rất thích đốt người, nhưng chỉ cần người hét lên một tiếng, bọn chúng sẽ không dám làm gì nữa?” Công chúa hơi hoang mang, ngờ ngác gật đầu, hắn lại tiếp tục kể chuyện xảy ra ở sa mạc. Tôi thâm thở dài, thôi mặc xác, đối mặt với kẻ mạnh thì còn biết làm gì ngoài cúi đầu? Mặc kệ hắn vậy! Thấy tôi đầu hàng, hắn cũng buông lỏng tay ra nhưng vẫn nắm lấy tay tôi.

Đợi khi hắn kể hết câu chuyện rồi, công chúa nhìn tôi hỏi: “Con nói cô ấy dựng vở kịch hát này nhằm thu hút sự chú ý của con ư?”

Hắn đáp: “Chính thế ạ!” Nói xong nghiêng đầu nhìn tôi, ánh mắt vẫn lạnh lùng gay gắt, nghiêm nghị uy hiếp, bàn tay nắm tay tôi càng siết chặt hơn, đau không thể chịu được. Tôi âm thầm suy đi tính lại rồi nhìn công chúa nói: “Dân nữ to gan làm liều, xin công chúa trừng phạt.” Ánh mắt hắn hơi dịu đi, tay cũng hơi thả lỏng ra, nhìn công chúa nói: “Tất cả những việc này đều vì Khứ Bệnh mà ra, cầu xin công chúa tha cho Khứ Bệnh lần này.”

Công chúa nhìn hắn rồi lại nhìn sang tôi, khẽ nhếch miệng cười: “Được rồi, nếu đứng dậy hết đi! Bọn cung vốn không định trách tội Kim Ngọc cô nương, cũng chẳng quan tâm mấy chuyện các người đúng hay sai, ân ân oán oán, các người vô tình gặp nhau, bọn cung lại được nghe một câu chuyện hay, có điều đây là lần đầu tiên nghe thấy có người có thể chỉ huy bầy sói.”

Hoắc Khứ Bệnh thờ ơ nói: “Chuyện này thực ra không hiểm, chim bay thú chạy tâm đầu hợp ý với người từ cổ chí kim đều có Thời Xuân Thu, một trong

thất thập nhị hiền là Công Đã Tường đệ tử của Khổng Tử, sau này còn trở thành con rể của ông ấy, cũng tinh thông điều ngũ. Cữu cữu con từ bé đã làm bạn với ngựa nên cũng thấu hiểu tính ngựa, có thể điều khiển chúng như ý. Còn tương truyền, ở Tây Vực có giống điều ung có thể làm tai mắt cho chủ nhân.”

Công chúa cười thư thái nói: “Đúng rồi! Chiến mã của cữu cữu con hình như có thể nghe hiểu lời ông ấy, hễ rảnh là ông ấy lại tự tay tắm rửa cho nó lúc còn vừa tắm vừa nói chuyện, cứ như bạn bè cũ vậy. Ta thấy cữu cữu con lắm khi còn nói chuyện với ngựa nhiều hơn với người ấy.”

Tôi thử rút tay mình ra lần nữa, Hoắc Khứ Bệnh lần này không làm khó dễ gì, chỉ khẽ véo tay tôi một cái rồi buông ra.

Tôi vái đầu tạ ơn công chúa, hấn cũng cúi người đập đầu một cái rồi đứng dậy ngồi bên cạnh công chúa. Công chúa nhìn hấn nói: “Năm trước con nói là lên núi đi săn, hóa ra lại sang tận Tây Vực, chuyện này mà cữu cữu biết được thì sao?”

Hoắc Khứ Bệnh hừ một tiếng: “Bệ hạ cho phép là được rồi, ai dám nói gì?”

Công chúa khẽ thở dài, quay sang bảo tôi: “Bổn cung đã xem ca vũ xong rồi, chuyện cũng đã nghe hết, bảo bọn chúng vào đây chuẩn bị hồi phủ?”

Tôi vội hành lễ rồi đứng dậy kêu bọn tỳ nữ đi vào.

Tôi quỳ ở trước cửa cho đến khi xe ngựa của công chúa đi khá xa rồi mới dám đứng dậy. Hoắc Khứ Bệnh quay người nhìn tôi, tôi mặc kệ hấn, một mình quay lưng đi vào, hấn liền lập tức theo sau. Tôi đi vào căn phòng vừa tiếp công chúa lúc nãy, ngồi xuống chỗ công chúa ngồi lúc nãy rồi cứ ngây ra thất thần. Hấn ngồi im lặng bên cạnh một lúc, đột nhiên ngả người nằm ngửa ra sạp: “Cảm thấy thế nào?”

Tôi nói: “Hơi mệt, mỗi câu đều phải suy nghĩ thấu đáo mới dám nói, nhưng lúc trả lời lại không được chậm quá, còn phải quỳ lâu đến nỗi đầu gối ngâm ngâm đau.”

Hấn cười rộ lên: “Thế mà nàng vẫn còn ăn mặc như thế này. May mà ta nghe nói là công chúa đến nên vội vã qua đây ngay, bằng không thì có mạng chết nàng cũng không cứu vẫn được đâu.”

Tôi nói: “Ngươi nghĩ nhiều quá rồi.”

Hấn ngồi bật dậy, cười khẩy nhìn tôi nói: “Ta nghĩ nhiều quá ư? Công chúa mà đem dâng nàng cho bệ hạ, dẫu tâm cơ nàng có gấp mười lần Tỳ Can cũng chẳng có đất quay đầu đâu?”

Tôi cười nói: “Nếu còn có người tốt hơn thì sao?”

Hắn giật mình: “Ai trong nhà này vẫn còn cô nương chưa ra mặt sao? Nàng rốt cuộc muốn làm gì?”

Tôi nhìn hắn nói: “Hôm nay nói gì thì nói cũng phải đa tạ ý tốt của người. Bây giờ ta muốn hỏi người một chuyện, giả sử có người trong phường hát của ta có thể tiến cung, người có trách ta không?”

Hắn cười nhạt, rồi lại ngả người nằm xuống giường: “Di mẫu ta trong mắt bệ hạ đã thành hoa bất đầu tàn rồi, các vùng miền từ sớm đã lục đục chọn cung nữ, những kẻ có tâm địa trong triều đều đang đi khắp nơi tìm kiếm giai lệ tuyệt sắc, nếu không phải nàng thì cũng sẽ có bọn họ. Chính vì thế, công chúa cũng luôn để tâm, mỗi khi bệ hạ giá lâm phủ, công chúa đều gọi những nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp vào hầu rượu múa hát, cũng có người được bệ hạ đưa vào cung, khốn nỗi lần nào cũng chỉ đến thế mà thôi, hầu hạ người được hai ba lần là bị lãng quên. “Sinh con gái chớ giận, đẻ con trai chớ mừng, có ai không biết Vệ Tử Phu bá thiên hạ? - một bài nhạc phủ ca dao, làm cho mọi cô gái có chút nhan sắc đều muốn được làm Vệ Tử Phu, nhưng mấy người sở hữu được vẻ đẹp như hoa lại ảm áp như nước của Vệ Tử Phu năm đó?”

Tôi nói: “Càng không có mấy người có được em trai như Vệ đại tướng quân và cháu trai như người.”

Hắn chấp tay nhìn tôi cười: “Không cần nhắc đến ta! Trong mắt Vệ đại tướng quân, ta chỉ là một kẻ thích ăn ngon mặc đẹp, ngang ngược ngông cuồng, xa hoa lãng phí, có lẽ Vệ đại tướng quân hận nhất là không thể từ ta.”

Tôi cười hỏi vặn lại: “Thế người có phải như thế không?”

Hắn cũng cười hỏi vặn lại: “Nàng nghĩ ta có phải không?”

Tôi không trả lời câu hỏi của hắn, chỉ hơi băn khoăn hỏi: “Công Dã Trường năm đó tinh thông điều ngữ nên từng bị coi là yêu quái, bị tống giam trong đại lao, Khổng Tử vì muốn chứng minh Công Dã Trường không phải yêu quái, bèn cố ý gả con gái mình cho hắn. Nếu người đã lo sợ ta bị coi là yêu quái, tại sao vẫn kể cho công chúa câu chuyện ở đại mạc?”

“Nếu năm đó chỉ có một mình ta, chuyện này ta tuyệt đối sẽ không nhắc đến, nhưng đi cùng ta còn có một đoàn tùy tùng tận mắt nhìn thấy nàng điều khiển bày sỏi, có khi bệ hạ cũng đã biết chuyện này, giấu hay không giấu công chúa không quan trọng.”

Tôi gật đầu, con người ta quả nhiên không thể chuyện gì cũng suy nghĩ chu toàn thấu đáo được.

Hắn nói: “Cho ta ăn vài miếng hoa quả.”

Tôi đặt đĩa hoa quả ở cạnh đầu hấn: “Tự đi mà ăn! Ta có phải nô tỳ của người đâu.”

Hấn cười kéo lấy tay tôi: “Trong phủ của ta mà có người như nàng, tội gì ta phải đến đây chuốc bực vào thân.”

Tôi đẩy tay hấn ra, nghiêm túc nói: “Bây giờ vừa khéo không có ai, phòng này cũng khá rộng rãi, hay là chúng ta đấu một phen xem sao?”

Hấn thở dài, lại nằm xuống: “Nàng đúng là chỉ giỏi làm người khác mất hứng” - Tôi nói: “Có phải người chuyên tán tỉnh các tỳ nữ trong phủ không?”

Hấn liếc nhìn tôi cười: “Nàng theo ta về phủ ở vài ngày không phải là sẽ biết sao?”

Tôi hừ một tiếng, không thềm tiếp lời hấn.

Hấn nói: “Gọi mỹ nhân kia của nàng ra đây, xem có đáng để chúng ta phí công phí sức không.”

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Chúng ta?”

Hấn nhướn lông mày hỏi: “Có gì không đúng?”

Tôi cúi đầu im lặng nghĩ một lúc: “Hiểu rồi, nhưng ta nghĩ chuyện này để công chúa ra mặt có lẽ tốt hơn?”

Hấn bật cười: “Nói chuyện với mấy người nhiều tâm tư như nàng thật mệt, ta nói có một câu mà nàng cứ đem ra suy xét thành ý khác. Ta mới chẳng thềm phí tâm phí sức vào đấy làm gì. Dâng tặng mỹ nhân lấy lòng bệ hạ, việc này ta không làm được. Nhưng ta lại thích nói hai chữ “chúng ta này, chúng ta, chúng ta, không phải ta và nàng, mà là chúng ta, chúng ta..”

Tôi nói: “Đừng nói nữa?”

Hấn phớt lờ tôi, vẫn tiếp tục: “Chúng ta, chúng ta..?” Tôi tiện tay vớ bừa một quả trên đĩa nhét vào miệng hấn, vậy mà hấn vẫn không hề tức giận, chỉ cười cười nhai nhóp nhép.

Tôi đứng dậy nói: “Mặc xác người, ta còn bận việc?”

Hấn cũng ngồi bật dậy: “Ta cũng đi về đây.”

Tôi cười hi hi liếc nhìn hấn: “Không cùng ta đi xem mỹ nhân à?”

Hấn như cười như không hỏi: “Nàng coi ta là kẻ háo sắc ư? Hai mắt hấn long lanh nhìn tôi, tôi im lặng một hồi rồi khẽ lắc đầu

Hắn thu nụ cười lại, nhìn tôi chăm chú nói: “Ta muốn công danh, đâu cần phải dựa vào mấy thủ đoạn này? Không phải không biết, mà là ta coi thường. Nếu nàng thấy thích thì cứ làm, chỉ là cẩn thận đừng để bản thân mình cũng bị kéo vào trong đó.” Dứt lời hắn liền quay người đi, ống tay áo vừa phất qua, người đã ra khỏi phòng.

...

Hồng cô, Phương Như, Thu Hương và mấy người nữa đều đang ngồi trong phòng tôi, mặt ai cũng ủ rũ, uể oải. Thấy tôi bước vào, tất cả đều đứng dậy nhìn tôi không nói. Tôi bật cười: “Mấy người đang làm gì thế này? An tâm đi! Ngày mai mặt trời vẫn mọc bình thườngng”

Hồng cô tức giận nói: “Muội vẫn còn tâm tình cười à? Không được phép điễn vở ca múa ấy nữa, lại đắc tội với công chúa, về sau phải làm sao?”

Tôi nhìn đám Phương Như: “Các người về nghỉ trước đi, tất cả cứ an tâm, về sau chỉ có thể tốt hơn bây giờ thôi, không thể tệ đi được đâu. Không điễn Hồ nguyệt nung nữa, chúng ta chẳng lẽ không biên soạn được vở kịch khác. Huống hồ bây giờ Phương Như, Thu Hương còn được chính miệng công chúa khen “hát rất hay”, chỉ cần một câu này thôi, có gì mà phải sợ đám vương tôn công tử thành Trường An không đến xem.” Bọn họ nghe xong, mặt mũi đều lộ vẻ hoan hỉ, nửa lo nửa mừng, lần lượt đi ra.

Hồng cô hỏi: “Ý của muội là, công chúa không hề tức giận?”

Tôi nằm nghiêng ngả trên giường: “Tức giận cái gì? Nếu tức giận thì đã đến từ lâu rồi chứ việc gì phải đợi đến hôm nay.”

Hồng cô ngồi xuống trước mặt, rót cho tôi một chén trà: “Thế không dung tại sao không cho chúng ta điễn vở này nữa?”

Tôi cười nói: “Hồ nguyệt nung dù gì vẫn kể lại chuyện riêng giữa công chúa và Đại tướng quân, công chúa đạt được mục đích của mình, tự nhiên phải nghĩ đến việc giữ gìn sự uy nghiêm.”

Hiện giờ vở kịch bị cấm cũng có cái hay, ai xem rồi sẽ vui mừng vì đã được xem, ai chưa xem sẽ bực dọc day dứt vì sao không sớm đi xem, chắc chắn không cảm nổi sự hiếu kỳ mà đi hỏi những người đã xem rồi, người này kể cho người kia, Phương Như và Thu Hương ắt sẽ nổi tiếng khắp Trường An này.”

Hồng cô vừa nghe vừa nghĩ, gật đầu nói: “Kể cả không có Hồ nguyệt nung người ta vẫn sẽ đến xem Phương Như và Thu Hương. Ngoại trừ người như Lý Nghiên, cô nương đầu bảng của các phường hát trong thành Trường An có ai hơn ai đâu chứ! Chẳng qua chỉ là xuân lan thu cúc, mỗi người mỗi vẻ mà thôi,

kỳ dư đều phải xem thủ đoạn của từng người thế nào, giờ thì không ai át vía được Phương Như và Thu Hương đâu”

“Phường chủ, có người gửi đồ đến.” Tỳ nữ bên ngoài cung kính bẩm báo.

Tôi băn khoăn hỏi: “Gửi cho ta?”

Hồng cô cười nói: “Không gửi cho muội mà tỳ nữ dám mang vào tận đây à? Muội lúc thông minh thì nghĩ được trăm phương ngàn kế, lúc hồ đồ lại ngốc đến nực cười?” Nói đoạn, bà lớn tiếng bảo: “Mang vào đi.”

Một gia nô theo sau tỳ nữ đi vào, trong tay cầm một cái lồng phủ vải đen, hành lễ với tôi và Hồng cô xong liền đặt chiếc lồng xuống đất.

“Có vẻ giống lồng chim, ai tặng cái này thế?” Hồng cô vừa hỏi vừa đứng dậy kéo miếng vải đen xuống.

Tôi hỏi: “Ai mang đến vậy?”

Gia nô bẩm báo: “Một người trẻ tuổi mang đến, không để lại tên, chỉ nói đưa cho phường chủ. Tiểu nhân hỏi thêm, hắn nói phường chủ cứ xem là sẽ biết” Tôi khẽ gật đầu, cho gã lui ra.

“Đôi bồ câu đẹp quá.” Hồng cô ngạc nhiên kêu lên, “Nhưng đẹp thì đẹp chứ ích gì? Táng một đôi đúc bằng vàng ròng có phải tốt hơn không?”

Tôi đứng dậy đi về phía chiếc lồng, ngồi xuống nhìn đôi chim. Chúng có bộ lông trắng như tuyết, mắt như hai viên hồng ngọc, một con đang co chân đánh giắc, con kia thấy tôi nhìn nó, cũng nghiêng đầu trừng mắt lên nhìn lại. Trong lòng tôi tự thấy vui vui, bèn kêu tỳ nữ mang hạt kê vào.

Hồng cô hỏi: “Ai tặng thế?” Bà đợi mãi, thấy tôi chỉ nhếch miệng mỉm cười, đành lắc đầu: “Cứ vui đi! Xong rồi thì mau nghĩ xem sau này diễn cái gì.” Nói xong liền xoay người bỏ đi.

Tôi đặt lồng chim lên trên bàn, cho bọn chúng ăn mấy hạt kê. Con chim đang ngủ kia vừa thấy đồ ăn liền thức dậy, bò tới cướp mấy hạt kê ở bên mỏ con chim kia, con chim ấy cũng không nổi giận, chỉ nhìn nó ăn. Thấy vậy tôi vội bỏ thêm mấy hạt kê lên lòng bàn tay.

“Cái đồ tinh nghịch nhà ngươi gọi là Tiểu Đào, còn ngươi khiêm nhường như thế gọi là Tiểu Khiêm, ta gọi là Tiểu Ngọc.” Bọn chúng gù gù đáp lại, chẳng biết có hiểu lời tôi nói không, đáng tiếc là tôi chỉ hiểu tiếng sói chứ không hiểu tiếng chim.

Ăn xong cơm tối, tôi vội vàng quay về Thạch phủ. Nhìn ngó hết cửa chính rồi lại nhìn sang tường bao, đang phân vân không biết nên đi lối nào thì hơn, cánh cửa tự nhiên mở ra, Thạch bá thò đầu ra hỏi: “Có phải Ngọc nhi không?”

Tôi trả lời: “Thạch bá, là Ngọc nhi ạ, bá bá vẫn chưa đi nghỉ à?”

Thạch bá mở cửa mời tôi vào: “Là Cữu gia dặn trông cửa chờ con.” Tôi vội cảm ơn. Thạch bá đóng cửa rồi nói: “Mau vào trong đi!” Tôi hành lễ xong liền rảo chân chạy vào Trúc quán.

Rèm trúc đã vén lên một nửa, tôi chỉ hơi xoay người, không chạm tới rèm trúc, nhẹ nhàng bước vào trong phòng. Cữu gia cười tán dương: “Thân thủ nhanh nhẹn?” Trong lòng tôi đâm ra ảo não, sao lại cuống lên như thế chứ. Nhưng ngoài mặt vẫn chỉ bình thản cười cười.

Tôi ngồi xuống bên cạnh y: “Đa tạ huynh tặng chim bồ câu, muội rất thích, chúng đã có tên chưa. Muội thuận miệng đặt tên mất rồi.”

Cữu gia hỏi: “Chỉ đánh số thôi, đặt tên là gì rồi?”

Tôi đáp: “Một con bá đạo tinh nghịch tên là Tiểu Đà, một con ôn hòa khiêm tốn gọi là Tiểu Khiêm.”

Cữu gia bật cười: “Vậy muội là Tiểu Ngọc rồi?”

Tôi hơi vênh cằm lên cười nói: “Đương nhiên! Lần sau giới thiệu huynh thì nói là Tiểu Cữu.”

Cữu gia chỉ cười không tỏ vẻ gì, đưa cho tôi một cây sáo trúc nhỏ: “Theo lời sư phụ huấn luyện bồ câu, đó là hai con tốt nhất mà ông ta huấn luyện trong mấy năm qua, sợ bọn chúng nhận chủ sớm quá nên mỗi lần cho ăn uống đều không để chúng nhìn mặt mình. Tháng đầu tiên có muội mới được cho bọn chúng ăn uống thôi, đợi khi bọn chúng quen với muội rồi thì có thể không cần lòng nữa?”

Tôi tỉ mỉ ngắm nghía chiếc sáo thấy hết sức tinh xảo, bên ngoài có khắc một đôi bồ câu cánh bay lượn, đoạn cuối còn đục một lỗ nhỏ, có thể thắt một sợi dây để tiện cài mang theo người.

Tôi đặt sáo lên môi thổi thử một hơi, lập tức một âm thanh như tiếng chim hót chói tai rít lên đầu đến thủng màng nhĩ, khiến tôi phải vội vàng bỏ ra.

Cữu gia cười nói: “Đây là sáo trúc đặc biệt, âm thanh khác nhau biểu thị mệnh lệnh khác nhau, bố câu từ bé đã được huấn luyện, có thể nghe theo mệnh lệnh của muội?”

Tôi vui mừng hỏi: “Huynh dạy muội thổi được không?”

Cừu gia nói: “Đã tặng muội bồ câu, chẳng lẽ không dạy muội cách dùng sáo.” Nói xong y liền lấy một chiếc sáo trúc khác đặt lên môi, thổi vọt vàng chụp hai tay lên bịt tai, nhưng không ngờ lại nghe thấy một âm thanh hết sức trong trẻo êm tai.

Âm sắc đơn điệu, nhưng cả bài trôi chảy, sống động, giống như tiếng vui đùa của trẻ con nông thôn, lại có vẻ động lòng người rất riêng.

Cừu gia thổi hết khúc nhạc, đoạn quay sang nhẹ nhàng giảng cho tôi thanh âm của sáo và các mệnh lệnh tương ứng, vừa giảng vừa làm mẫu, ý bảo tôi học làm theo.

Ngoài cửa sổ gió thổi ấm áp, bóng trúc lắc lư, trong nhà một thầy một trò, người cười người mắng.

Hương thơm của loài hoa nào đó phảng phất bao phủ căn phòng, tựa như muốn hòa vào sự hoan hỉ vương vấn quần lay chúng tôi.

Trong lòng tôi run rẩy rung động, dờ dờ dẫn dẫn, cuộn lên từng đợt, rồi lại hạ xuống từng đợt, như tơ như sợi, liên miên không dừng.

Ánh mắt đùng đùng đưa khẽ chạm tầm nhìn của nhau, như hữu tình mà cũng như vô ý.

Đắm say, đắm say, chỉ vì niềm vui sướng đến say mê này mà tim không sao tìm được cứ thể đắm chìm.